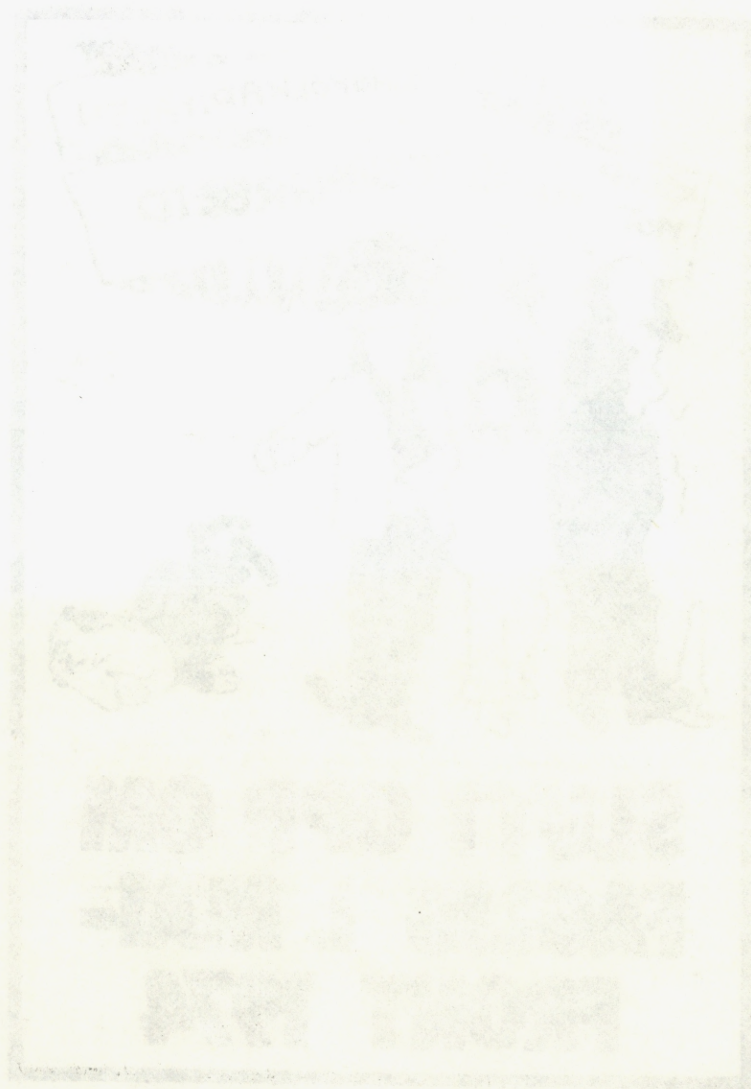

fram for partiet

mai 74 for Diskusjonsblad for Oslo

seier 1 mai

OPPSUMMERING AV 1. MAI.

Denne oppsummeringen står kun for underskriverens regning, og er ikke diskutert i noe forum. Den er ment som en gjennomgåelse av de viktigste seire og de viktigste svakhetene som viste seg ved 1. mai arbeidet.

1. 7-tusen i toget 1. mai var en stor seier for klassekamplinja opp mot samarbeidslinja til Kalheim & Co. Den var en kraftig smekk til dem som trodde et arbeidsfolk i stort antall ville strømme til toget. Det er også ertig å se hvem som er fornøyd med Samorg-toget. Arbeiderbladet slår stort opp at de hadde over 5-tusen i tog, det største antall på lenge. Aftenposten er også godt fornøyd, de legger til og med på til 6-tusen for Samorg-toget. Mens Orientering ikke nevner selve toget med ett ord. De sier bare at det var 10-12-tusen på møte. Vi får håper at de tar lærdom av dette. Overfor mange slo vi også fast at AKP ikke er noe 0,3% parti.

I løpet av 1. mai arbeidet har vi også for første gang for alvor begynt å slå kiler inn i medlemsmassene. Ikke i den forstand at nye medlemmer vil melde seg, noen få vil gjøre det, men det viktigste er at vi har greid ovenfor et relativt stort antall av medlemmene å så tvil om Kalheims & Co.s ufeilbarlighet.

2. 7-tusen i toget er et bra resultat. Men det kunne vært større. Går vi igjennom mobiliseringa så er det betydelige forskjeller. Noen steder - eks. Grünerløkka - har gjort et kraftig gjennombrudd: 2-tusen i Birkelunden og 700 i toget. Dette viser at det er fullt mulig å mobilisere mye folk hvis en kvitter seg med sekterismen, ikke blir hengende ved de faste kontaktene, men har opplegg som kan mobilisere massene. Vi har også andre eks. på god mobilisering. En bedrift hadde i fjor ca. 10 folk i toget, i år var det godt over 100. Helse- og sosialsektoren hadde over tusen i toget. Alle disse stedene som jeg nå har nevnt ble det dannet lokale Faglig 1. mai komiteet svært tidlig, og arbeidet kom igang, istedenfor slik det var en del steder, at en begrenset seg til å diskutere med SV-ere, en diskusjon som mange steder utviklet seg til kringel, og en kon ikke videre verken med SV-ere eller noe annet. Istedenfor å få opp motsigelser, men parallellt hele tiden mobilisere massene til vårt tog.

Tror den sekterismen som mange hadde i mobiliseringa er et trekk som går igjen i mange sammenhenger: KK-salg, rekruttering osv. Vil derfor oppfordre folk til å sjekke arbeidet sitt og se om ikke disse feilene finnes.

3. Toget vi hadde kom først istand etter harde politiske kamper. Skal her forsøke å gi et kort resymé av de viktigste motsigelsene.

Allerede i startfasen før det berømmelige møte i Samord 11. februar var det skarpe motsigelser. Noen kamerater mente vi burde gå inn i 1. mai-komiteen til Samorg og forhandle med høyresosialdemokratene, forsøke å presse igjennom et godt politisk opplegg og så la høyresosialdemokratene bryte. Begrunnelsen her var litt forskjellig - fra at det å forklare gutta på jobben noe annet vil være så vanskelig, idet vi jo samarbeidet med folk der - til SV-argumentasjonen om at vi ville dominere toget så mye at eventuelle reaksjonære paroler ville druknet, dvs. vi ville drukne Aspengren.

Etter Samord-møtet kom en periode med hardt politisk press på SV for å få igang forhandlinger. Her viste det seg også å være mye motsigelser. Mange kamerater hevdet at en skulle bygge enhetskomiteer og ikke Faglig 1. mai Front. Vi måtte ikke kritisere SV-ledelsen så hardt for da ble det ikke noe samarbeid. Kort sagt vi måtte stole på SV-ledelsen, at når den så hvilken stor enhetsvilje det var rundt omkring så ble det enhet. Det politiske grunnlaget

var da ikke så viktig. Istedenfor en riktig linje, hvor det politiske grunnlaget er basisen for samarbeidet og måten å få enhet er å vise at vi er sterke både gjennom å kritisere feil og organisere vår egen politikk. Igjen den samme feilen - tro på at enhet oppnås ved at vi lurar dem og er snille.

Under og etter forhandlingene med SV hadde vi en serie med forskjellige reaksjoner. Spesielt to tendenser var dominerende. Tsjekkspørsmålet var ikke viktig - 1. mai måtte vi prioritere klassekampen i Norge. Den andre tendensen var - nå hadde vi fått igjennom nesten alt vi ville ha, var det ikke vår tur til å firo nå - forhandlinger er ikke det både å gi og ta litt. Tror dette viser feilaktige holdninger.

- a. Enhet for enhver pris - det var så viktig at en fikk fire litt på prinsippene. Begrunnelsen var som regel : ingen på jobben ville forstå dette, spesielt var denne begrunnelsen utbredt blant faglige tillitsmenn i partiet. Tendensen her til å glemme partiets politikk og bare tenke på at nå må vi ikke ha splid her på jobben. Dette er en avart av ideen om enhet for enhver pris. Vår linje her må være: vi er for enhet, men enheten må være på klassekampens grunn. Da konsekvent på det. Vi kan ikke inngå kompromisser, som gjør at vi går inn for litt klassekamp og litt classesamarbeid. Det er det vi kaller hestehandel.

Det er en stund siden sosialimperialismen ble diskutert i partiet. Dette viste seg tydelig ved SV's brudd. Var nå dette så viktig? Tror det er svært mange kamerater som er usikre på Sovjets politikk. Sommerleiren vil derfor bli viktig for nettopp å få rasket opp her.

Også etter at SV hadde gått sammen med AP var det endel folk som mente eks. at vi måtte være forsiktig med å kritisere SV-ledelsen. Vi måtte ikke støte noen. Den samme gamle feilen - enhet oppnås gjennom å være snill.

OPPSUMMERINGSVIS

To klare tendenser viste seg her i arbeidet. Høyre i politikken - hver gang vi måtte ta kamp for å få en skikkelig linje igjennom, var det folk som bøyde unna.

Venstre i mobiliseringa i form av sektorisme og eksklusivitet. Ikke trekke store masser inn i diskusjonen og arbeidet med 1. mai.

Dette er ikke noen hovedsak, men viktige bisider. Organisasjonen holdt i hovedsak hodet kaldt under tildels meget skiftende og kompliserte taktiske situasjoner.

Denne oppsummeringen her tror jeg er viktig. Mange av de motsigelsene jeg har nevnt ble aldri løst, grunnet at situasjonen skiftet så raskt. Det er derfor nødvendig å rense opp, slik at ikke motsigelser får bli liggende å gnisse.

Jeg mener også at en del kamerater bør ta sjølkritikk. Denne sjølkritikken bør eks. offentliggjøres i FFP og lagsavisene. Spesielt vil jeg oppfordre en del ledende faglige tillitsmenn.

Til oppfølgingen av arbeidet - det hviler her et spesielt ansvar på de lag som mobiliserte bredt å følge opp de folka de kom i kontakt med: sette igang med grunnsirkler, verve dem som medlemmer, tegne KK-abonnement o.lign.

OVE

sommerleir: s.5
+ s.16
2

TIL DISKUSJONEN OM KOMMUNEVALGET

Dette er bare begynnelsen av en lang og omfattende diskusjon, og det som legges fram her er sjølsagt å betrakte som foreløpig materiale. Vi anbefaler grundige diskusjoner på de motsigelsene som her er nevnt helt kortfatta (og andre motsigelser). For øvrig kommer neste FFP med mer materiale. Vi oppfordrer alle som ønsker det til å skrive i FFP så vi får fram så mye stoff og så mange meninger som mulig.

Tjen Folket inneholder - som dere ser - viktig materiale for

diskusjonen om kommunevalget. Studer det nøye!

Til sist: i denne fasen av diskusjonen legger vi mest vekt på om vi skal stille, i tilfelle på hvilken type program, osv. Utformingen av selve programmet vil vi måtte ta i neste runde, men det er ikke til hinder for at alle som har ideer på dette skal sette i gang å bearbeide disse. Vi trenger hele partiets erfaringer når programmet skal utformes!

DS/AU

NOTAT OG REFERAT FRA DISKUSJONEN I EI GRUPPE SOM TOK OPP SPØRSMÅLET OM KOMMUNEVALGET.

Gruppa mener det er nødvendig og riktig for AKP(m-l) å stille i kommunevalget 75.

Ut fra dette stiller vi spørsmålet: Hva skal kommunistene gjøre i kommunepolitikken? Har vi noe å gjøre i den lokale forvaltningen?

Vår oppgave i kommunepolitikken er å tjene og forsvare folkets interesser. Kommunestyret må derfor ikke utelukkende betraktes som en talerstol for revolusjonær propaganda.

Det kommunale sjølstyre er sterkt innsnevra. Staten og storkapitalen - nasjonal og internasjonal - preger utviklinga av Oslo. I de kommunale organene overlates avgjørelsene helt til eller tas i realiteten

av kommunebyråkratene med bystyret som sandpåstrøingsorgan.

Dette betyr at vi ved å stille ikke må skape illusjoner om de kommunale organenes makt. Men det betyr også at et viktig ledd i valgkampen vil være å kjempe for en demokratisering av kommunepolitikken.

- Styrke kommunen overfor staten, politisk og økonomisk.

- Styrke de folkevalgte overfor byråkratiet. De folkevalgtes rett og mulighet til å delta i kommunepolitikken må sikres økonomisk og - viktigst - juridisk.

Vi må støtte kravet om direkte valg til bydelsutvalgene og gå inn for utvidelse av bydelsutvalgenes myndighetsområde.

Et sentralt punkt i valgkampen må være kampen mot presspolitikken mot Oslo by. En slik kamp må være

retta mot Staten og byensstorkapital. Den fordrer en grundig analyse av storkapitalens dominans over byen.

En del andre felter: kommunen som arbeidsgiver, kommunens lønnspolitikk.

Boligmangel - boligdyrtid - boligstandard.

Miljø (Oslomarka, Oslofjorden)

Forhold for barn og unge (daginstitusjoner, mm)

Vi må kunne framlegge en grundig påvisning og avsløring av sosialdemokratiets og de øvrige partienes overbuds- og løftepolitikk.

Vi bør kjøre mer offensivt ut mot sosialdemokratiet enn vi gjorde ved stortingsvalget.

Tilsist: arbeid i de kommunale organene vil være en viktig skole i politisk virksomhet for kadrene. Vi må unngå å sette folk i bås som kommune- og lokalpolitikere.

Den sentrale motsigelsen som ble reist i diskusjonen tok utgangspunkt i en parole som ble foreslått: "Mer makt til de folkevalgte". Mot denne parolen ble det stilt opp at kommunen bare var en lokal arm av statsapparatet. Parolen var det samme som å si mer makt til staten.

Det var full enighet om at parolen "mer makt til de folkevalgte" var gal. Den kunne bidra til illusjoner. Men flere mente at en parole på demokratiseringa måtte være sentral. Parolen måtte ha med sida: brodd mot pamperiet, den måtte klart skille den politiske delen av kommunen fra byråkratiet. Spesielt parolen om rett og mulig-

het for de folkevalgte ... måtte knyttes til paroler mot pamperiet. Vanlige folk må få anledning til å delta.

Til påstanden om at kommunen var en forlenget arm av statsapparatet ble det sagt at kommunen nok ofte fungerer som redskap for staten, men at den nødvendigvis er definert som det. Eksempel på at et progressivt bystyre kan ha reell makt er hagekolonisaka.

De samme innvendingene ble ført mot dem som sa at Oslo kommune er et redskap for imperialismen. Oslo kommune underkaster seg byens internasjonale storkapital. Men det er også et spørsmål om hvem som sitter i kommunestyret. Det var enighet på sak om at kommunistene trengs i kommunestyret for å kjempe mot monopolkapitalen og imperialismen.

Parallellen fra EEC-kampen "Heller Stortinget enn Brussel" ble trukket fram. Det er lettere for oss å oppnå noe gjennom kommuniststyret.

Det ble påpekt at det er viktigere å ha et grep om det særegne ved Oslo kommune. De store kommunestyrene står i et nærmere forhold til staten og lengre vekk fra massene enn de små.

Det ble advart mot løsrevne paroler om demokratisering. Slike vil kunne skape illusjoner. Analyse av klassekreftene i kommunen vil måtte stå sentralt framover.

Med erfaring fra NKP ble det påpekt at vi måtte vokte oss for å bli spesialiserte og sneversynte

over til s. 7

SOMMERLEIRENE

I OSLO/AKERSHUS-OMRÅDET

Som vi har meldt i forrige FFP arrangeres det 2 sommerleire i vårt område i fellesferien, på Håøya 8.-14. juli og 14.-21. juli. Håøya ligger i Oslofjorden, og reisetida med bil (evt. buss) til Sætre er 40 min, + 10 min. derfra med ferge. 8/7 og 14/7 forsøker vi å få satt opp båt direkte fra Rådhuskaia til Håøya (annonseres evt. seinere). Håøya er forøvrig velegna til leir, med gode bademuligheter, forsamlingslokale for 300 mennesker, butikk osv.

- MEN: Vi kan ikke ta imot spebarn (under 1 år), Sommerleirkomiteén arbeider med å arrangere en annen leir som egner seg for familier med spebarn. Så snart dette er klart, vil det bli kunngjort i KK.

- På Håøya er det visse begrensede muligheter for inne-inkvartering for unger. De fleste må være forberedt på å ha ungene i telt.

PRIS: prisen er ikke endelig beregnet,

klipp ut.....klipp ut

PÅMELDINGSSKJEMA TIL SOMMERLEIRENE

☐ Håøya 8/7-13/7

☐ Håøya 14/7-21/7

(leveres til partilagsstyret innen 25/5, eller direkte til partikontoret, Tollbugt. 7, 3. etssj., inng. Skippergt. Styrene bringer dem straks til partikontoret, seinest 27/5.) Samtidig betales kr. 50,- i påmeldingsgebyr pr. person.

..... (ektepar & familier påmeldes på samme skjema.)

..... (navn)

..... (barn, oppgi alder)

..... (adresse)

..... (telefon)

☐ Ligger i eget telt. ☐ Har plass til andre kamerater. Antall: _ _

☐ Må inkvarteres (bare for folk m/småunger) ☐ Må skaffes teltplass.

Særlige ønsker:

.....

Er interessert i leir m/muligheter for spebarn:

.....

(navn)

(adresse)

(telefon)

NOMINERING ER VIKTIG!

Nomineringer til nytt Distriktstyre kommer opp på neste partiavdelingsmøte. Her er rapport fra et partilag som allerede har nominert:

NOMINERINGER TIL DS ER VIKTIG!

DS har til oppgave å lede klassekampen i Oslo, og det må ikke være likegyldig for noen hvem som blir valgt. Vi må få fram de beste.

Men hvordan går vi fram? De første til å diskutere det må være partilagstyret. De har oversikten over hele partilaget og kan vurdere hvem de vil foreslå.

Det er viktig at partilagstyret lokalt går i spissen for nomineringa!

Vi gjennomførte nomineringa på et ikke alt for langt punkt på et medlemsmøte, etter denne dagsordenen:

1. Kort diskusjon på kriterier.
2. Partilagstyret legger fram sitt forslag.
3. Medlemmene diskuterte og kritiserte forslaget og kom med tilleggsnomineringer.

I første omgang nominerte vi uten å ta hensyn til underordnede motsigelser som f.eks: "har kameraten tid og kapasitet," "det vil svekke partilaget" eller "innsatsen i borettslagsarbeidet blir svekka", osv. Der-
som en trekker inn alt dette vil

det hindre riktige nomineringer.

Etter dette sendte vi inn nomineringene til DS med en kort begrunnelse. Kadervurderinger må komme seinere. Det er da vi skal gå inn på kapasitet, nivå og vurdering i forhold til andre oppgaver.

I vårt lag innstilte styret på to kamerater. En til ble nominert på sjølve møtet og diskutert der. Kameraten kom fra et stedslag som ikke hadde fungert skikkelig, og styret foreslo han ikke fordi kameraten hadde til oppgave å få dette laget på beina. Et medlem påpekte kameratens bra sider: lang lojalitet, erfaring fra partiarbeid på flere nivåer og på forskjellige saker, god allmenn skolering, osv. Denne motsigelsen: dårlig lokal praksis/bra allmenn styrke ble så grundig diskutert, og styret tok sjølkritikk på at kameraten ikke ble nominert av dem.

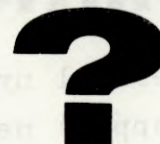
Vi trakk også fram hvor nødvendig det er for et kommunistparti å ta grundige diskusjoner på nomineringa, både nå og i mer skjærpa situasjoner. Dette er en uhyre viktig av O/A AKP(m-l)s arbeid!

Styrk den demokratiske sentralismen! Delta aktivt i nomineringa!

Partilagsformann i
boliglag.

Kommunevalget... (forts. fra s. 4)

kommunepolitikere. Erfaringene viser at kommunistene gjerne blir satt til å fordele fattigdommen i kommuneorganene.

STYRK SOLIDARITETS- ARBEIDET FOR INDOKINA

= svar til kamerat J =

Partiets innsats for dårlig.

I april FFP har kamerat "J" et interessant innlegg med tittelen "Indokina og vi". Det inneholder viktige opplysninger om USAs nåværende taktikk i Indokina/Vietnam og Norges mulige rolle i den.

Kamerat "J" er kritisk til enkelte ting jeg skrev i et tidligere innlegg om Kambodsja. Likevel er nok "J" og jeg enige om hovedsaken:

Partiets støttearbeid for Indokinas folk - partiets arbeid for å støtte SOLKOM - må styrkes. Alt for få partiavdelinger setter av krefter til å støtte Solkom. For få kamerater går i demonstrasjoner (som den 2. april) og for få mobiliserer sympatisører og venner. Vi kan lett gjøre mer med å fremme støtteresolusjoner i fagforeninger og andre organisasjoner osv.

For så vidt står altså "J" og jeg på samme barrikaden innafor partiet: Vi kjemper for å få solidaritetsarbeidet styrka.

Kambodsja eller Vietnam?

Over til uenigheten. "J" antyder at jeg tar feil når jeg sier at Kam-

bodsja for tida er brennpunktet i de indokinesiske folkenes kamp. "J" argumenterer med at USA fram for alt satser på Sør-Vietnam strategisk, at BSA har store økonomiske interesser der (og opplagt større enn i Kambodsja).

La meg først understreke nøyaktig hva jeg mener når jeg holder fast på at Kambodsja er brennpunktet:

1) Kambodsja er brennpunktet fordi der er de største og hardeste militære kampene akkurat nå. Det er også der mulighetene til militære seire (evt, total seier for GRUNC) og diplomatiske seire (FN-medlemskap for GRUNC i 1974) er størst.

2) Avgjørende endringer til frigjøringsfrontens fordel i Kambodsja vil endre situasjonen i resten av Indokina (og særlig i Sør-Vietnam). På den andre sida ville en stabilisering av situasjonen i Kambodsja (for ikke å snakke om et nederlag!) drastisk forverre PRRs situasjon i Sør-Vietnam og i verste fall forlenge Saigon-quislinstyrets levetid med mange år.

3) Jeg har aldri påstått at Kam-

bodsja vil fortsette å være brennpunkt i veldig lang tid. Kambodsja er brennpunkt akkurat nå under de betingelsene som nå råder. De er: A) Ubegrenset krigføring i Kambodsja, B) såkalt "våpenhvile" (i virkeligheten: begrensninger av krigføringen, relativ fastfrysning av frontene og forberedelse på enny runde med full krigføring) i Sør-Vietnam. - Kambodsja er brennpunktet så lenge situasjonen er slik. Det kan fortsette i lang tid - men det kan også endres så raskt som i løpet av en måned eller to. I så fall vil Sør-Vietnam sjølsagt være brennpunktet igjen.

Brennpunktet - der imperialismen er sterkest eller der kampen er hardest?

Kamerat "J" understreker at Vietnam har større betydning for USA enn Kambodsja. Riktig! Men skal begrepet brennpunkt ha noen mening, må det bety:

- der kampen for tida er hardest, og der dens utfall vil kunne endre situasjonen,

- og det kan ikke nødvendigvis være lik

- der imperialismen har størst strategiske interesser, der investeringene er størst, der undertrykking og utbytting er hardest.

USAs interesser er større (strategisk, økonomisk) i Latin-Amerika enn i Sørøst-Asia. Men likevel vil ingen påstå at brennpunktet for kampen mot USA-imperialismen for tida er i LA! Brennpunktet er i Sørøst-Asia, fordi kampen er hardest der.

Revisjonister har påstått at

brennpunktet nå er Chile. I Chile har USA utvilsomt veldig svære strategiske og økonomiske interesser. (Jeg tror tilmed de økonomiske interessene er større enn i Vietnam - sjøl om oljen kan endre dette.) Det er likevel fullstendig feilaktig å påstå at Chile er noe slags "brennpunkt" fordi det pågår for øyeblikket ingen tydelig kamp i Chile. Chile er verken brennpunktet i kampen mot USA-imperialismen allment eller i LA. (Dette betyr ikke at Chile-arbeidet er uviktig. Det er viktig både for den politiske forståelsen her og for den kampen som vi håper vil komme.)

Et siste eksempel:

USA har enorme økonomiske, militær-strategiske og politiske interesser i staten Saudi-Arabia. Så er reaksjonens boldverk i den arabiske verden og har dessuten verdens største kjente oljereserver - som for tida behersker (stort sett) av USA.

USAs interesser i det lille Dhofar, med relativt ubetydlige naturressurser, ingen industri, en analfabetisk befolkning, er sjølsagt på alle områder langt, langt mindre enn i SA.

Men hvor er brennpunktet for kampen mot imperialismen nå på den arabiske halvøya? Er det i Saudi-Arabia? Nei, det er nettopp i lille Dhofar. Hvorfor det? Fordi det finns en sterk frigjøringsfront der som leder væpnet kamp mot imperialismen og lokal reaksjon. Dette har ført til at England i en årrekke har kriget mot fronten PFLOAG, at USAs støttespiller Iran (Persia) rett

før årsskiftet invaderte Dhofar med 3000 soldater, og at USA sjøl har truet med å besette områder i den arabiske Gulfen.

Hvorfor er det slik? Fordi kampen i Dhofar - om den vinnes eller om den bare holder ut - truer med å spre seg til hele Gulfen og i neste omgang kanskje også til Saudi-Arabia sjøl. Denne kampen er følgelig den som er hardest og som kan endre situasjonen i hele området. I SA dærimot er den folkelige kampen for øyeblikket ikke på et så høyt nivå at den kan få en skikkelig betydning.

Konklusjon: Kjære kamerat "J", jeg må holde fast på standpunktet mitt. Det er der kampen er hardest brennpunktet er, Følgelig er brennpunktet (i den nåværende situasjonen, på kort sikt) Kambodsja, og ikke Vietnam.

"Overtroisk buddisme" og Folkedemokrati.

"Det kan skje at Kambodsja blir militært frigjort før USA/Thieu gir opp i Vietnam. Men jeg stiller meg skeptisk til hva som arter seg som ubegrunnede spådommer om snarlig folkedemokrati ... i Kambodsja ... det er like lett å konkludere at det vil være et minst like vanskelig arbeid for GRUNC å få en overtroisk buddistisk befolkning til å støtte sosialismens utvikling som den jobben inneberer for FNL i Sør-Vietnam hvor religion spiller en langt mindre rolle, f. eks." (Sitat fra "J"s innlegg.)

Jeg tror kamerat "J" gjør en svært alvorlig feil ved å knytte spørsmålet om "overtroisk buddisme" sam-

men med spørsmålet om hvor det blir folkedemokrati. Ut fradet skulle vi nemlig tro at folkedemokrati/sosialisme kommer først der opplysningsnivået er høyest. Men er det slik? Nei!

Hvor var religionens makt størst? I det opplyste Tyskland, med dets hundretusener av kamperfarne og sosialistisk bevisste arbeidere, eller i det primitive Russland? I Frankrike med nesten 200 års erfaring fra revolusjoner og kamp mot religionen, eller i Albania, Europas mest primitive land, der folk dreiv med blodhevn og trudde på hekseri? I det moderne Libanon eller i det middelalderske Dhofar?

Ifølge leninismen har "religionens makt" ingenting med hvor det blir sosialisme først å gjøre. Det avgjørende er hvor imperialismens svake ledd finnes. Dette har en dobbeltbetydning:

1) At det finnes et "svakt ledd" (Tsar-Russlands, Albania, Vietnam, Guinea-Bissau) der det på kort sikt er mulig å slå imperialismen.

2) At det finnes et politisk parti (bolsjevik-partiet, Kommunistpartiet i Kambodsja) som er av en slik beskaffenhet at det kan lede kampen.

Historiske erfaringer viser at dersom disse to forutsetningene foreligger, så er det også mulig å bygge sosialismen. Ærlig talt, så tror jeg at de norske massenes sosialdemokratiske bevissthet er et større problem enn "buddistisk overtro" i Kambodsja.

La oss lære mer om hele Indo- kina.

Kamerat "J" understreker nødvendigheten av at vi ikke mister grepet på helheten i Indokina-spørsmålet, Kamerat "J" understreker også at vi må ikke la arbeidet med å forklare det som skjer i Vietnam komme i skyggen av støttearbeidet for Kambodsja. Kamerat "J" understreker at for å kunne føre en skikkelig diskusjon om Indokina trengs det mer fakta enn det både "J" og "Halvor" har lagt fram. Jeg kan bare si meg enig i alt dette.

At brennpunktet er i Kambodsja, og at revisjonistene saboterer alt støttearbeid for Kambodsja, står for meg som noe som forplikter partiet til å ta på seg et spesielt ansvar for å drive propagandaen, organisere demonstrasjoner osv. i 1974. Samtidig må ikke arbeidet

med å få folk til å gripe helheten eller med å forklare situasjonen i Vietnam få visne bort. Det er også på et for lavt nivå for øyeblikket.

"J" slutta innlegget sitt slik:

"Jeg vil oppfordre folk om å abonnere på og lese SOLKOMs organ FOR VIETNAM for å holde seg noenlunde orientert om utviklinga i Indokina, og for å forstå hvorfor man stiller akkurat disse paroler:

USA/Thieu må overholde Parisavtalen!

Norge må anerkjenne GRUNK og PRR!

Brennpunktet for de undertryktes kamp mot imperialismen går fortsatt i Indokina tross alt. Støtt SOLKOM!"

Enig!

Halvor.

---

disiplin og liberalisme

Det var direktiv på oppmøte til Kambodsja-demonstrasjonen. I tillegg til markering av solidaritet med Indo-Kinas revolusjonære folk, var vel noe av hensikten å foreta en kraftfull oppmarsj før 1. mai. Direktivet ble delvis et slag i lufta, ML-ernes oppmøte var dårlig.

Et av argumentene for dårlig oppmøte var av typen: "Laget vårt består nesten utelukkende av nye folk, så vi må være varsomme nå

med krav til disiplin." Hva er dette? Er det å innrette vår politikk på arbeiderklassen? Nei, denne liberalismen er en åpen konsesjon, en utstrakt hånd til småborgerlige ideer og ideologi i våre rekker. Mao sier i "Mot liberalismen2: "Opphavet til liberalismen er småborgerskapets egenkjærlige, egoistiske natur, som skyver sine egne interesser i forgrunnen og revolusjonens

interesser i bakgrunnen. ...

...Liberalismen er en ytringsform for opportunismen. Den står i grunnleggende motstrid til marxismen. Den er negativ og objektivt hjelper den fienden."

Det vi gjør når vi viser slapphet i kravet om disiplin overfor "nye folk" er således ikke å lure og lirke dem inn på veien til å bli gode kommunister, men tvert imot å dytte borgerskapets ideologi dypt ned i halsen på dem, å drive anskuellesundervisning i liberalisme. Men som Mao sier bidrar dette også til: "at de revolusjonæres rekke mistersin faste organisasjon og strenge disiplin, den hindrer gjennomføring av den politiske linja og fører til at partiorganisasjonene rives løs fra de massene de leder."

Arbeiderklassen er den mest revolusjonære klasse, den mest framskredne og disiplinerte klasse som står mot monopolkapitalen. Skremmer vi arbeidsfolk fra oss med krav til disiplin? Nei! "Småborgelig krigskommunisme" har med rette "skremt" arbeidsfolk, ikke demokratisk sentralisme og disiplin, som er noe ganske annet.

At manglende disiplin ødelegger demokratiet vet vi. Den liberalisme vi har sett ved flere demonstrasjoner i det siste har imidlertid også en annen farlig funksjon - den hindrer oss i å løse politiske motsigelser i partiet. Når partimedlemmer eller -kandidater bare uten videre kan unnlate å delta i møter, aksjoner, demonstrasjoner m.v. det er uenig i, tvinges ikke motsigelsene fram i dagen. Følgelig

kan motsigelsene heller ikke løses, med resultat at enheten og samholdet svekkes og passivitet og fraksjonsvirksomhet gror fram.

Hvordan skal en så bedre sikre at direktiv følges? Det finnes ingen lettvinne løsninger, men til hvert direktiv bør det i hvert fall klargjøres hvem som kan dispensere fra direktivet (smålagsstyret, partilagsstyret eller høyere organer) slik at det ikke lenger oppfattes som en ren privatsak å følge eller ikke følge et direktiv. Selvsagt bør det tas opp konkret i partilaget hvis noen ikke følger et direktiv de skal følge eller ellers unndrar seg partidisiplin. For, som Mao sier: "Liberalismen er en tvers igjennom skadelig tendens."

Jostein.

dns

DNS - GENERALFORSAMLING 11. MAI

For et par år siden trodde ingen at Grønt Gras trua Rød Front i DNS. Derfor gikk få på generalforsamling - og Rød Front tapte. Selv om SV har gjort en ynkelig figur utover våren, må ingen finne på å undervurdere dem. De satser hardt på å ta DNS: Dessuten: det er også viktig å slå dem med stor stemmeovervekt, for å vise de progressive mellomlag i DNS hvor styrken og framtida ligger. Derfor: alle med to klipp i DNS:

MØT FRAM PÅ GENERALFORSAMLINGA

11. MAI!

STEM RØD FRONT OG NARVE TF INN I
DNS-STYRET FOR HØSTEN!

röd front

marx~engels skolen.

BØRGERLIG ELLER PROLETAR KVINNEKAMP?

KURS

J

Usikkerheten og vaklinga i l. mai-spørsmålet blant våre medlemmer i Kvinnefronten, viser at vi har dårlig grep om hva vår rolle som kommunister og ledende i fronten er. En viktig årsak til dette er at de som er blitt medlemmer av partiet de siste åra har hatt dårlige muligheter til systematiske studier og politiske diskusjoner.

Noen uttrykk for denne usikkerheten:

Som medlemmer av KF må vi mobilisere likt til begge tog.

Vi kan ikke propagandere for Faglig l. mai-front fordi KF ikke har tatt stilling.

Vi, dvs. ml-ere, må derfor også gå i begge tog.

Disse eksemplene tyder på at vi har glemt at vi skal ta utgangspunkt i klassestandpunktet også i kvinnekampen. Det er vår, kommunistenes, oppgave å reise klassekravene innenfor kvinnebevegelsen. Det er vår oppgave å rette inn kvinnekampen på proletariatets kvinner. Ingen andre vil gjøre dette.

Ved f. eks. å være "nøytrale" til togene l. mai, vil vi styrke høyre-sosialdemokratiet istedet for å svekke det. Dette vil i sin tur føre til styrking av de borger-

lige tendensene i kvinnekampen, og det vil si det samme som stagnasjon og tilbakegang.

Partiskolen er opprettet for å styrke studienes plass i bevegelsen, og er dermed et viktig middel i kampen for ei proletærlinje i ledelsen på alle områder. Dette blir ikke minst viktig i kvinnespørsmålet pga. den store tilstrømninga til den organiserte kvinnebevegelsen.

Men partiskolens kurs får ingen virkning hvis folk ikke møter opp. Vi kjører kurset i kvinnekamp fra begynnelsen av etter at l. mai-jobbinga er over. Da er det absolutt nødvendig at mange møter opp.

Derfor følgende direktiv:

Alle kvinneansvarlige i partilagene møter på kurset. (De lag som ikke har, velger.) Andre aktive innenfor kvinnekampen oppfordres sterkt til å møte.

Vi er klar over at FFP ikke når ut før det første møtet, men vi regner med at den uformelle mobiliseringa har virket, samt at datoen har vært kjørt ut tidligere.

6. mai: Kvinne undertrykkinga under monopolkapitalen.

20. mai: Feminismen.

27. mai: Den proletære kvinnekampen.

10. juni: Familien.

Alle møtene begynner kl. 20.00.

Møt presis.

K

GRUNNKURS II

Kurset er en sterkt omarbeidet utgave av det kurs som ble holdt i november/desember 1973. Kurset består av følgende møter:

1. Klassestandpunktet 8. mai
2. Materialismen 15. mai
3. Dialektikk 22. mai
4. Staten og proletariats diktatur 29. mai
5. Imperialismen 5. juni
6. Enhetsfronten 12. juni

Kurset foreligger ferdigtrykt med spørsmål, litteratur mm. Hensikten er å gi en grundig skolering i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking til 1-3kadre fra hvert partilag. Tidlig på høsten skal det bli satt i gang studier i alle partilag på dette kurset med bakgrunn i det skoleringsbehov som har oppstått etter den veldige vekst i medlemstallet vi har sett siste to år. De kadre som deltar i kurset nå, skal lede skoleringa på dette kurset til høsten. Det er opp til det enkelte partilag å vurdere hvor mange deltakere de trenger på kurset nå for å kunne skolere opp hele partilaget til høsten (innenfor rammen 1-3 deltakere). For å unngå sikkerhetsfarlige og lite effektive mammutkurs av den type vi hadde før jul, vil kursene bli delt opp geografisk eller på annen måte, slik at det på samme tid vil bli holdt flere parallelle kurs. Det vil bli tatt nærmere grep om dette på annen måte i relativt nær framtid, slik at alle partilagene trekkes

med. Det som er vesentlig nå, er at partilagene utpeker folk til å delta i kurset i mai/juni.

Andre kurs på trappene:

Til høsten vil det bli arrangert følgende kurs:

Grunnkurs 2 i partilagene. 6 møter.

Organisasjonskurs. Samme opplegg som for grunnkurs 2.

Intenr økonomi. Repetisjon av tidligere vellykte kurs.

Politisk økonomi. 6 møter.

Kommunistisk kulturpolitikk i Norge nå.

Barna - om kommunister, kommunismen og barna.

I tillegg vil det om høsten bli arrangert en rekke åpne møter i ME-skolens regi i Bygningsarbeidernes Hus. Mer om dette siden.

HAR VI RÅD TIL Å VÆRE
LIKEGYLDIGE TIL
IDRETTSBEVEGELSEN?

27/5 kl.20: "IDRETT OG POLITIKK"

I 20- og 30-åra var idrettsbevegelsen et av de aller viktigste områdene for kommunistisk arbeid i de vestlige landa. I Norge gikk kommunistene i spissen for å bygge opp Arbeidernes Idrettsforbund (AIF): AIF spilte en viktig rolle i å aktivisere og skolere arbeiderklassen - spesielt gjaldt det arbeiderungdommen.

Men det var ikke bare kommunistene som vurderte idretten som viktig.

Det gjorde også høyresosialdemokratiet. Da de for alvor begynte offensiven mot kommunistene i massebevegelsene, var det to områder som var de viktigste: fagbevegelsen og idrettsbevegelsen. Derfor satte de også inn noen av sine dyktigste folk i idretten, som f. eks. Trygve Lie.

ML-bevegelsen i dag har gjennomgående hatt en likegyldig holdning til idretten. Noen tørre tall skulle vise at en slik holdning er farlig og feilaktig: Norges Idrettsforbund har over 800 000 medlemmer, tilsvarer ca. 20 % av Norges befolkning, altså landets største organisasjon. Omtrent 40 % av befolkningen har drevet eller driver med organisert idrett. Spesielt blant ungdommen er idretten utbredt. I aldersgruppen 15-24 år har nesten 2/3 vært eller er med i organisert idrett.

Idretten må bli et viktig område for kommunistisk arbeid. Vi må begynne å ta den største massebevegelsen i landet alvorlig. Vi må ikke bare sette oss som oppgave å jobbe i Norges Idrettsforbund, men også

gjøre idretten til en del av andre politiske områder som politikken i boligområdene, fagligpolitikken (bedriftsidretten), kvinnepolitikken (diskriminering av kvinnene er utbredt i idrettsbevegelsen) og ikke minst ungdomspolitikken.

Mandag 27. mai kl. 20.00 er det internt kurs om idrett på partiskolen (også åpent for Rød Ungdoms medlemmer). Dette er annonsert et annet sted i dette bladet. Av saker som blir tatt opp der, kan nevnes:

— Idrettens betydning for miljøet i boligdistriktene og på jobben.

— Vi har aldri klart å gjøre idretten til en viktig del av ungdomspolitikken vår. Tvert imot har vi stort sett politikk bare for den uorganiserte ungdommen. Dette er uholdbart. Idretten er en av de viktigste faktorene i ungdomskulturen.

— Politikken vår i Norges Idrettsforbund må styrkes. Stikkord: Masseidrett og toppidrett, næringslivet og idretten, hvem kan forenes og hvem må bekjempes i idrettsbevegelsen?

---

nb

FOR ALLE KURS: STED FÅR DU VITE
HOS LAGSLEDEREN DIN.

nb

---

albania

Vi viser til artikkelen om Albaniaturene i forrige FFP, og gjentar viktigheten av å mobilisere arbeidere som kan tenkes å ville besøke et sosialistisk land i Europa til å velge Albania. Bruk den vedlagte "Anmälningssblanketten" som (sammen med avgift kr. 200 (svenske) sendes til RESO.

Vennskapssambandet Norge-Albania får lister over påmeldte deltakere og vil invitere disse til studie- og forberedelsesmøter før avreisen.

ANMÄLNINGSBLANKETT

till Resos charterresor till ALBANIEN 1974 för medlemmar i

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE-ALBANIA

Insändes senast 6 veckor före
önskad avresa till
RESO Specialresor
105 24 STOCKHOLM

Samtidigt med anmälan inbetalas
en anmälningsavgift av SV.KR. 200:-
pr person på Resos postgiro
nr 15 19 45-3.
Angiv på talongen önskad avresedag
och motsvarande KA-nr enligt nedan :

Jag anmäler mig till resa enligt kryssmarkering nedan :

NAMN .....

ADRESS.....

POSTNR ..... POSTANSTALT .....

Tel (arbetet)...../..... (bostad)...../.....

Medborgarskap .....

EV MEDRESENÄR ..... (..... år)

(För barn under 15 år anges även ålder)

Avresedag (Var god markera med kryss)

25/6	2/7	9/7	16/7	23/7	30/7	6/8
KA-617	KA-716	KA-717	KA-718	KA-719	KA-720	KA-816
☐	☐	☐	☐	☐	☐	☐

Om plats ej kan beredas på förkryssad dag, önskar jag/vi resa den .../.....

Avresa från : OSLO ☐ GÖTEBORG ☐ KÖPENHAMN ☐

Hotell: APOLLONIA ☐ Del i dubbelrum ☐ Enkelrum ☐
ADRIATIK ☐ Del i dubbelrum ☐ Enkelrum ☐

Jag accepterar logi på ADRIATIK om plats ej kan beredas på APOLLONIA ☐

Jag accepterar högre grundpris (ca skr 60:-) vid för lågt deltagarantal i gruppen ☐

Gruppriser i svenska kronor från KÖPENHAMN, 2 veckor:

APOLLONIA SKR 945:- Enkelrumstillägg 150:-
ADRIATIK SKR 1.025:- Enkelrumstillägg 210:-

BARNRABATT	0- 2 år	90%
	2-15 år	30%

Tillägg från OSLO SKR 130:- från GÖTEBORG SKR 125:-
(Reservation för prisändringar till följd av höjda flygbränslepriser)

OBS Sedan anmälan och anmälningsavgift inkommit till RESO minst 6 veckor före avresan, utsändes bekräftelse och blankett för visumansökan.

[The following text is mirrored and appears to be bleed-through from the reverse side of the page. It is not legible.]

Tom side

til sommerleirdiskusjonene m.v.

Notat om sosialimperialismen

VIL SOVJET OVERFALLE NORGE?

I

Revisjonistene sier: "Sovjet er fredselkende." Mange tror situasjonen i Europa er dominert av avspenning, som skyldes samarbeidet mellom USA og Sovjet. Også mange ml-ere og andre, som anser Sovjet for å være et kapitalistisk og imperialistisk land, mener at "for Norge er Sovjet ingen fare." Alle (nesten alle) behandler Sovjet som om landet lå på den andre sida av jorda - langt vekk fra Norge. Følgelig blir det som skjer i Sovjet ikke noe som kan true Norge, og å protestere mot det Sovjet gjør, blir et moralsk spørsmål. "Å protestere mot Sovjet 1. mai er kanskje prinsipielt riktig, men det er ikke noe aktuelt spørsmål - Sovjet er ingen fare her."

II

Min påstand:

Sovjet er Norges nærmeste nabo. Sovjet er en diger trusel mot Norge - like stor som USA/Vest-Tyskland/NATO, eller nesten like stor. Sovjet har interesse av å overfalle Norge. Både militærstrategisk og muligens etterhvert også økonomisk (olje), i verste fall kan Sovjet føre krig på Norges territorium innen 5 år. I tilfelle krig fra Sovjet kan norske pro-bresjnevister spille samme rolle som quislingene under siste krig. Det kan også hende at vi får en sosialdemokratisk/revisjonistisk regjering innen 10 til 15 år, som slipper sosialimperialismen inn økonomisk og politisk. Sovjet er dødsens farlig for Norge, også på kort sikt. Bresjnev-tilhengerne i SV er potensielle landssvikere på samme måte som de pro-amerikanske (Ky-gutter o.l.).

III

Sovjet er en mer aggressiv imperialistmakt enn USA, som for tida lettere tyr til militære eventyr, ikke fordi Sovjet er "slommere", men p.g.a. Sovjets spesielle situasjon. Innenrikspolitisk er Sovjet mer ustabil enn USA. Det er en fascist-stat, som hindrer opprør i Sovjet og Øst-Europa ved rein, rå militærmakt. Derfor mer tilbøyelig til desperate militære eventyr, for om mulig å redde situasjonen. Sovjet mangler også USA's nykolonier over hele verden. Sovjet har dessuten hatt hell med seg i militære eventyr (Tsjekko, "Bangla Desh"). USA har spredde styrker og tapte kriger bak seg - USA's taktikk er for tida å klamre seg fast, skape kupp, unngå krig. Derfor mer trolig at Sovjet angriper enn at USA gjør det akkurat nå.

IV

Som imperialistmakt mangler Sovjet råvarer og markeder. Men Sovjet står også i den særegne situasjonen at det mangler kapital og teknologi. Sovjet legger under seg/prøver å legge under seg/ India, Øst-Bengalen, Afghanistan, Irak, osv. Men disse landa er fattige. Har de råvarer, så mangler de industri, osv. til å utnytte dem. De mangler store markeder. Alt Sovjet trenger finnes i Vest-Europa. Følgelig interesserer Sovjet seg for Vest-Europa. Om USA trekker seg ut, kan Sovjet godt tenke seg å ta over - fredelig eller gjennom krig.

V

"All-européisk sikkerhet" har til hensikt å slippe Sovjet inn vestover ved at Sovjet er med og "garanterer" Vest-Europas sikkerhet. Sovjet vil gjerne samarbeide fredelig. Men "sikkerhetsavtaler" kan også om nødvendig danne grunnlaget for væpna invasjon. Sovjet presser et land som Finland kraftig, utbytter det økonomisk, blander seg inn i innenrikspolitikken. Kanskje forbereder Sovjet kupp via Bresjnev-fraksjonen i det finske revisjonistpartiet. I mange land har Sovjet-revisjonistene regjeringssamarbeid med borgerlige eller føydale reaksjonære partier: "Bangla Desh", Irak. I slike land (og også i Chile) blir revisjonist-partiene brukt til å styrke sosialimperialismen, i Vest-Europa bygger Sovjet nå industri sammen med monopolselskaper - Frankrike, Italia. Hva skjer om Mitterand blir valgt i Frankrike og revisjonistene kommer i regjeringa? Vil Sovjet bruke det til å styrke seg i Frankrike?

VI

Det er ikke "avspenning" mellom USA og Sovjet. På slutten av Midt-Østen-krigen truet Sovjet med å sende soldater til Egypt og USA satte styrkene i alarmberedskap over hele jorda, noe som ikke skjedde f. eks. under Tsjekko-68. Det var like ved verdenskrig. Hva om det blir kupp mot revisjonistregjeringa i Frankrike? Hva om Sovjet invaderer Jugoslavia, Romania eller Ungarn - alle tre er mulige i løpet av kort tid - og det bryter ut større kriger i Øst-Europa? Krig mellom USA og Sovjet i Vest-Europa kan bryte ut innen få år, fordi USA ikke frivillig vil gi opp det Sovjet ønsker seg. "Tilfeldigheter" utafor supermaktenes kontroll kan i en slik situasjon starte krigen. Sovjet bygger opp styrkene veldig. Nå kanskje også USA.

VII

Hva med krig mot Kina? Sovjet har 1½ million mann som har gravd seg ned med atomvåpen og det hele på grensen mot Kina. Sovjet vil gjerne bli kvitt Kina. Men Kina forbereder seg også på forsvar. Sovjet kan foretrekke å gå mot det "bløte" Europa framfor Kina, som kan vurderes som "for seigt og magert kjøtt som vi brykker tenna på." Skal Sovjet slå, er det logisk å slå fort. Vestlige militæraksporter har spekulert på om Sovjet vil slå alt i 1974. Krig mot Kina kan ikke utelukkes.

VIII

Vi må få vanlige folk til å forstå hvor farlig Sovjet er. Ellers kan vi i tillegg til krig bli stående like uforberedt som i 1940. Vi må forklare at Sovjet-revisjonistene er reaksjonære og potensielle quislinger. Vi må få drevet dem ut av venstrebevegelsen på like linje med USA+NATO-tilhengere. Vi må få venstre-innetilto - også ikke-ml-ere - til å forstå at det er like riktig og selvfølgelig å demonstrere med paroler for Tsjekko som for Hellas. Oss kommunister kom en russisk okkupasjonsarmé bare til å stille opp mot vegg og skyte. Det er for seint å klage over at vi ikke kjempa mot sosialimperialismen når vi kjenner geværlopet i nakken.

Kamerat i Sommerleirkomiteén

*****

HVA ER EN REVOLUSJONÆR KVINNEPOLITIKK?

Brennpunktet i kvinneundertrykkinga under monopolkapitalen er kapitalens behov for reservearbeidskraft. Prinsippet om maksimal profitt er ikke forenlig med prinsippet om arbeid for alle. Ved hjelp av reaksjonær ideologi sørger monopolkapitalen for at kvinnene frivillig finner seg i å være uten lønnet arbeid store deler av sitt voksne liv. Ut fra dette er det strategisk viktigste kvinnekravet kvinnenes rett til full deltaking i den samfunnemessige produksjonen.

Både kvinnens frigjøring og sosialismens seier krever en revolusjonær kvinnebevegelse, som samler brede kvinnemasser i proletariatet og i andre deler av det arbeidende folket, og som forener kampen for de særegne kvinnekravene på kort sikt og lang sikt med kampen for revolusjonen og for oppbyggingen av et sosialistisk samfunn. Vår langsiktige målsetting er derfor å bygge opp en slik kvinnebevegelse.

Hvordan tillempes denne politikken på dagens situasjon? Situasjonen i dag er den at en brei kvinnebevegelse er i ferd med å vokse fram, Dels er dette en rein diskusjonsbevegelse, dels spontan kampbevegelse. Bare en liten del av bevegelsen er organisert i Kvinnefronten, den finnes også i stor grad i de andre kvinneorganisasjonene, i fagforeningene og blant de uorganiserte massene. Som i enhver massebevegelse finnes det mange retninger:

De mest framskredne idéene innenfor bevegelsen går ut på å reise kvinnene til organisert kamp mot stat og monopolkapital, ønsker å fremme solidariteten mellom kvinnene, og ønsker å trekke brede lag av proletariatets kvinner med i kampen.

Bevegelsen er på den andre sida sterkt preget av feminisme, som er en borgerlig linje for kvinnekampen. Den legger hovedvekten på kamp mot kjønnsroller, på holdnings- endringer og individuell kamp. Feminismen har sterk klasseforankring, fordi de nye kvinnekamporganisasjonene rekrutterer sterkest blant kvinner med småborgerlig klassesetilhørighet.

Vår allmenne politikk har vært å ta utgangspunkt i de mest framskredne idéene i den spontane kvinnebevegelsen, sette de strategisk viktige kvinnekravene i sentrum i kampen, og gjennom det fremme en bevisstgjøring blant kvinnene på proletarisk vis gjennom kamp, og ikke på borgerlig/feministisk vis gjennom personlig betroelse.

Denne politikken har blitt angrepet fra ulikt hold:

Frasevenstre har angrepet oss for reformisme, og har ønsket en kvinnebevegelse som i ord tar stilling for sosialismen. Deres politikk har ikke tatt hensyn til det faktiske nivået i bevegelsen, og har heller ikke vært villig til å sette klassekampen og klassekravene i sentrum. Det har derfor overhodet ikke vært noen politikk innrettet på proletariatets kvinner, men en politikk som ville sikre fortsatt småborgerlig forankring for Kvinnefronten. Deres "venstre"-opposisjon har derfor vært høyre i innhold.

Høyre har angrepet vår politikk for å være for radikal. Deres hovedidé har vært å vise at kvinnekamp ikke er "farlig", og å sikre oppslutning blant proletariatets kvinner ved å gå stille i dørene. Også høyre har gått imot å reise klassekravene i kvinnebevegelsen og konsekvensen har vært tendenser til frustrasjon og degenerering.

*AKP har hatt en kvinnepolitikk som i hovedsak har vært riktig. Men det har også fra vår side vært grove tendenser til høyrefeil.

Av kamerater i Kvinnefronten er kvinnekampen dels sett på mer som en spesialoppgave for enkelte kvinner, enn som en kampfoppgave for hele partiet. Kamerater har hatt lite ansvar for den politiske utviklingen av Kvinnefronten, og for utviklingen av kvinnebevegelsen utafor Kvinnefronten, f. eks. i fagforeninger og andre steder hvor det er kvinner.

***To sentrale oppgaver peker seg ut for partiet i kvinnekampen:

- *1) Gå i spissen for å reise klassekravene innenfor kvinnebevegelsen og ta initiativ til og følge opp konkrete aksjoner.
- *2) Gå i spissen for å utvikle den ideologiske diskusjonen, spre erfaringer fra Kina/Albania, avsløre frasevenstres småborgerlige "sosialisme" i Kvinnefronten og andre steder.

Kamerat i Kvinneutvalget

*****

Om FAGLIG-MANIFESTET.

AKP(m-l)s sentralkomite vedtok i fjor høst at partiet skulle utgi et Faglig Manifest.

Formålet med Manifestet er bl.a.:

1. Knytte diskusjonen om partiets forhold til arbeiderklassen og fagbevegelsen til et konkret forslag.
2. Høyne partiets faglige nivå.
3. Presentere partiets faglige linje utad.

Manifestet kommer til å inneholde vår linje på de viktigste områdene, særlig vil vi forsøke å sette de ulike linjene i fagbevegelsen idag opp mot hverandre! Kamp eller samarbeid.

Problemstillingen blir hva er ei skikkelig kamplinje for sånne spørsmål som f.eks.

LOs organisering.
Taktikken i fagforeninger.
Samorgs rolle.
Tariffpolitikk.
Helse og vernespørsmål.
Bedriftsdemokrati, osv.

En rekke kamerater, fraksjoner og lag arbeider med slike og liknende spørsmål.

Vi vet at mange kamerater har bestemte synspunkter om flere av disse sakene, slike meninger og kunnskaper er det vi søker å hoste fram gjennom diskusjoner i laga, på sommerleirer og seminarer.

Resultatet av disse diskusjonene kommer til å utgjøre grunnlaget for partiets faglige ansikt utad, grunnlaget for våre kortsiktige og langsiktige linjer, en kommunistisk strategi for arbeidet i fagbevegelsen.

Meningen med diskusjonene er ikke bare at vi skal klargjøre det fremtidige innholdet i vårt Faglige Manifest, men skal også virke som en brei mobilisering og massediskusjon for å styrke bevegelsens allmenne nivå på den faglige politikken.

De problemstillinger vi har skissert ovafor er bare et utsnitt av de mange saker det er nødvendig for partiet å utvikle klare linjer på, derfor: sett hjernecellene og fantasien i sving.

Fram for et Faglig Manifest partiet kan være bekjent av.

Lykke til.